

TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

BŪK MANO

AGNĖ BAUSIENĖ

obuolys.

Kitos **Agnės Bausienės** knygos

*

Tarnybinis romanas

Juodasis ratas

Mano brolio žmona

Juodųjų kaklaraiščių klubas

Išlaisvink mane

Kaimynas

Apsaugok mane

Paslaptis

Paveldėjimas

Pranašystė

Dėstytojas Džo

AGNĖ BAUSIENĖ

BŪK MANO

Romanas

KEITĖ

– Man tikrai reikia pokyčių, – pasakiau už manęs stovinčiai kirpėjai, apžiūrinėjančiai mano natūraliai šviesius, nė karto nedažytus plaukus.

– Bet juk galima pasirinkti ne tokią agresyvią spalvą. Ją pašalinti bus labai sunku, o ir plaukui pakenks, – ji jau geras dešimt minučių bandė atkalbėti nuo mano pasirinkimo.

– Aš ir neplanuoju jos pašalinti, – nusišypsojau gan mandagiai, nors šiek tiek pradėjo erzinti jos nenoras dažyti mano plaukų.

– Galbūt šokoladinę ar karamelinę? – neatlyžo ji.

– Ne, juodą, – pasakiau visiškai tvirtai, nors prisipažinsiu, šitaip jos atkalbinėjama jau pradėjau dvejoti savo pasirinkimu.

Kirpėja tik suraukė antakius ir paleidusi mano ilgus plaukus nuėjo į kitą kambarėlį maišyti pasirinktos plaukų spalvos dažų.

Sėdėjau grožio salone vienai viena ir žiūrėjau į savo atvaizdą veidrodyje. Buvau simpatiška blondinė, lengvai banguotais plaukais, pilkomis akimis, smulkiu veidu ir dar smulkesne nosimi. Apskritai buvau smulki ir gan neaukšta. Mano ūgis nesiekė nė metro septyniasdešimties. O štai mano brolis buvo aukštesnis nei metro aštuoniasdešimties, kaip ir jo draugai. Visuomet būdama jų kompanijoje jausdavausi kaip Coliukė.

Kuo ilgiau kirpėja maišė plaukų dažus, tuo labiau gailėjausi savo auksinių garbanų. Ėmiau svarstyti, ar man tikrai reikia, ar tikrai noriu... Net delnai pradėjo drėkti.

Galiausiai sugrįžo kirpėja, nešina nedideliu indeliu su sumaišyta tamsia mase, ir mano nosį pasiekė aitrus dažų kvapas, kurį ne itin mėgau.

– Paskutinė proga persigalvoti, – pasakė ji.

– Nepersigalvosiu, – pasakiau ryžtingai, kad tik ji nepaklaustų dar kartą.

Moteris padėjo indelį ant spintelės priešais veidrodį ir pasiėmusi nedidelį šepetėlį pradėjo tepti dažus. Viskas. Kelio atgal nėra. Ir gerai. Man žūtbut to reikėjo.

Kiekvieną kartą, kai mane įskaudindavo vaikinai arba nenusisekdavo santykiai, eidavau pasigražinti arba kaip nors radikaliai pasikeisdavau išvaizdą. Tai padėdavo pamiršti nuoskaudas ir prisiminti, kad save reikia mylėti.

Vieną kartą nusikirpau plaukus taip trumpai, kad jie nesiekė nė pečių, kitą kartą įsivėriau auskarus, kurių iki to laiko nebuvau turėjusi, dabar nusidažiau plaukus juodai. Kažin, ką sugalvosiu kitą kartą?

Grožio salone prasėdėjau gan ilgai. Vien kol vargšė kirpėja ištepė mano plaukus, praėjo dvidešimt minučių, o dar laukti, kol nusidažys, plauti, džiovinti, šukuoti ir taip toliau. Kai galiausiai išėjau iš grožio salono, atrodė, kad praėjo visa amžinybė.

Juoda spalva man tiko ir patiko. Galbūt pasiliksiu ją ilgesniam laikui.

Niekam nesakiau, kad ketinu dažyti plaukus, tad neabejojau, jog tiek mano draugei Karolinai, tiek mano broliui Lukui tai bus staigmena. Nekantravau pamatyti jų veidus.

Norėjau grįžti namo ir pavalgyti, nes visą rytą nieko burnoje neturėjau, bet pirmiausia nusprendžiau užsukti pas Karoliną ir parodyti jai savo pokyčius.

Ji gyveno sename name, kuriam verkiant reikėjo remonto. Namą Karolina paveldėjo iš savo močiutės ir po truputį tvarkėsi, bet iki galutinio rezultato buvo dar toli. Jai padėdavo jos vaikinai, kuris dirbo tolimųjų reisų vairuotoju ir grįždavo namo retai, bet nemenkai prisidėjo finansiškai. Jų vestuvės įvyks už mėnesio ir jau nekantravau pasveikinti savo draugę ir dalyvauti tokioje gražioje šventėje.

Karoliną radau besikuičiančią darže. Dabar pats vasaros vidurys ir, kaip ji mėgdavo sakyti, ravėjimo būmas, o štai aš nelabai to mėgau.

– Labas! – sušukau iš toli, įžengusi į jos kiemą.

– Labas, – atsakė nė neatsisukusi.

– Gal reikia talkos? – paklausiau žinodama, kad ji pasakys „ne“. Ji visuomet atsisakydavo, jei pasisiūlydavau padėti ravėti. Visai džiaugiausi dėl to.

– Aš jau baigiu, – pasakė ji atsistojusi ir viena ranka trindama nugarą, įsiskaudusią nuo darbo pasilenkus. Karolina lėtai atsisuko į mane ir vos išvydusi išsižiojo. – Kur tavo šviesūs plaukai?! – garsiai suriko artindamasi prie manęs. – Tau žiauriai tinka, – ji priejo ir suėmusi mano plaukų sruogą atidžiai apžiūrėjo.

– Tikrai tinka?

– Žinoma. Juk žinai, kad aš sakau teisybę, – tarė nemeluodama. Karolina visada sakydavo viską tiesiai šviesiai, net jei kartais ir norėdavo, kad pameluotų.

– Man irgi labai patinka, – prisipažinau.

– Čia dėl Justo? – paklausė ji ir taip jau žinodama atsakymą.

– Mhm...

– Na, jei kiekvieną kartą po skyrybų pagražėsi taip, kaip dabar, tai greitai vyrų iš viso neatsiginsi, – nusi-kvatojo garsiai.

– Ai, manau, kol kas man tų draugysčių gana.

– Taip sakei ir prieš Justą, – pavartė akis.

– Na, dabar sakau rimtai. Man jau atsibodo ieško-ti ir nusivilti, iššvaistyti kelis savo gyvenimo mėnesius ar kartais net metus dėl vyro, kuris vis vien galiausiai mane nuvilia.

– Nebūk tokia kategoriška. Juk meilė gali užklupti netikėtai.

– Kai nieiškai – ne, – laikiausi savo tiesos. Juk ne-gali būti, kad sutiksiu savo svajonių vyrą visiškai jo ne-ieškodama.

Su Karolina atsigėrėme šaltos arbatos ir pasėdėjome po dideliu skėčiu jos kieme. Diena karšta, tad atsivėsinti

buvo malonu. Gerai, kad šiandien apsirengiau savo mėgstamą baltą suknelę su petnešėlėmis. Ji vasariškai trumpa ir puikiai tiko tokiam orui.

Galiausiai Karolina pasakė, kad jos būsimasis vyras Tomas šiandien grįžta namo kelioms dienoms, ir aš supratau, kad man reikia eiti. Tad atsisveikinau su drauge, nors ir norėjau praleisti dar šiek tiek laiko kartu. Ji dar keliskart apžiūrėjo mano plaukus iš visų pusių ir pagyrusi nuėjo ruoštis.

Ilgiau jos netrukdžiusi sėdau į savo neseniai įsigytą automobilį ir patraukiau brolio namų link. Lukas gyveno bute, nelabai toli nuo mano namų. Kelias buvo gerai pažįstamas.

Vos tik įvažiavau į daugiabučio kiemą, tarp automobilių pamačiau ir juodą motociklą. Puiku. Bus ir Haris. Pavarčiusi akis išlipau iš automobilio ir patraukiau į butą.

Lukas niekuomet nerakindavo buto durų, tad nesivarginau belstis ir nieko nesakiusi įėjau.

Brolis kartu su Hariu žaidė kažkokį žaidimą per *Xbox*. Televizoriuje mačiau du lenktyniaujančius automobilius. Net ir nususukęs Haris atrodė kitaip nei visi kiti vaikinai. Jo pečiai platus, rankų raumenys

ir nesportavus buvo ryškūs, o tatuiruotės švietė iš toli.

– Kuris laimi? – paklausiau pasidėjusi rankinę ant baro kėdės.

– Po perkūnais, išgąsdinai, – pasakė Lukas ir sekunde atsisuko į mane, tada nusisuko visiškai nesureikšminęs, kad mano plaukai juodi. – Dažei plaukus? – paklausė žiūrėdamas į ekraną ir įnirtingai spaudydamas pultelio mygtukus.

– Taip, – pasakiau didžiuodamasi savo spontanišku poelgiu.

– Ką??? – paklausė Haris ir skubiai atsisuko. Jis įdėmiai nužvelgė mane, vertindamas naujus pokyčius. Jo juodi plaukai krito ant akių.

Pro jo petį mačiau, kaip Hario valdomas automobilis įvažiavo į atitvarą ir Lukas džiūgaudamas pašoko. Galiausiai jį pralenkęs finišavo pirmas.

– Ką tik iš kirpyklos, – vis dar buvau išsišiepusi.

– Kodėl? – paklausė suraukęs antakius ir kažkoks nepatenkintas.

– Nes norėjau... – patraukiau pečiais.

– Dėl Justo... – įsiterpė į pokalbį brolis.

– Ne tavo reikalas, – skubiai jį nutildžiau. Nebenorėjau girdėti to vardo.

– Neįsijausk su tais pokyčiais, nes kitą kartą visai plika pasiliksi, – pasakė Lukas ir garsiai nusikvatojo, o Haris vis dar įdėmiai į mane žiūrėjo.

– Kas??? – paklausiau neiškentusi, kai Hario žvilgsnis tapo nebepakeliamas.

– Nieko, – pasakė dar akimirką pažiūrėjęs ir vėl nusisuko į ekraną.

– Ir kodėl aš maniau, kad čia atvykti bus gera mintis, – pavarčiau akis ir pasiėmusi savo rankinę išėjau iš buto.

Jaučiausi supykusi, kad nei vienas, nei kitas manęs nepagyrė ir nepasakė, kaip gražiai atrodau. Ką jie išmano... tik ir moka žaisti tuos savo nesąmoningus žaidimus.

– Keite, – pašaukė Haris, pasivijęs mane kieme.

– M? – atsisukau į jį.

– Gal tave pavežti? – paklausė.

– Ne, aš su mašina. Be to, žinai, kad nesėdčiau ant to velnio motociklo, – mostelėjau pirštu į juodą Hario motociklą, kuriuo vasarą jis visur važinėdavo.

– Juk žinai, kad kada nors tave pavešiu su juo, – šyptelėjo.

– Tikrai ne, – išpūčiau akis, lyg jis man siūlytų šokti parašiotu.

– Pamatysi, – ir pamerkęs akį sėdo ant motociklo.

– Nepamatysiu nei aš, nei tu, – patikinau jį, žinodama, jog tikrai nesėsiu važiuoti.

– Čia tiesa, kad išsiskyrei su Justu? – paklausė nukreipęs temą. Haris rankose laikė šalną ir jau ketino jį dėti.

– Jau dvi savaitės... Keista, kad nežinojai.

– Stengiausi per daug nesidomėti tavo meilės reikalais, – pasakė užsidėjęs juodą šalną, pro kurio užtamsintą stiklą nebuvo galima nieko įžiūrėti.

– Kodėl? – sutrikau.

– Juoda tau tinka, – pasakė nukreipęs temą ir užvedęs motociklą nuvažiavo.

Likau nesupratusi tokio mūsų pokalbio, bet jis dažnai elgdavosi keistai. Vos tik ateidavau su Justu, jis išeidavo arba užsiimdavo kokia nors veikla. Jį buvo sunku supaisyti.

Grijžau namo vakarienei. Baisiai tingėjau ką nors gamintis, tad pasitenkinau keptais kiaušiniais. Įsijungiau savo mėgstamiausią serialą ir praleidau geras dvi valandas žiūrėdama televizorių.

Kitą dieną jaučiausi šiek tiek geriau. Justo vardas pamažu nyko iš mano galvos. Širdyje jo jau nebuvo. Tik ne po to, ką jis padarė.

Atsikėliau žvali ir kupina energijos.

Vonioje pamačiusi savo atvaizdą net krūptelėjau. Pati buvau pamiršusi, kad vakar nusidažiau plaukus, ir dabar veidrodyje išvydau juodų plaukų kupetą.

Greitai išsimaudžiau po dušu ir po pusvalandžio jau atrodžiau geriau.

Šiandien šeštadienis, džiaugiasi, kad nereikia dirbti. Mėgau savo darbą, nes už jį gaudavau visai neblogą atlyginimą, o ir per daug sukti galvos nereikėjo. Jau dvejus metus dirbau sekretore vienoje privačioje įmonėje.

Nenumaniau, ką šiandien veikti. Karolina bus užsiėmusi su savo vaikinu, o kitų gerų draugių, su kuriomis norėčiau leisti laiką, neturėjau. Tikriausiai šeštadienį praleisiu namuose. Gal ir gerai. Turėjau darbų, kuriuos reikėjo nudirbti.

Kad ir išsišveisti dušo kabiną, persodinti gėles, sutvarkyti kelias spinteles ir stalčius. Trumpai tariant, reikėjo susitvarkyti butą.

Dievinau savo butą. Jis buvo ne naujas, bet ir ne senas. Kai kur reikėjo remonto, bet jį buvau nusipirkusi už savo pinigus ir jis buvo mano. Jaukus ir šiltas. Nedidelis, nors man didelio ir nereikėtų.

Pasigaminau pusryčius ir pasistiprinusi kibau į darbus, tačiau ilgai tvarkytis man neteko.

Vos tik pradėjau valyti vonios veidrodį, paskambino brolis.

– Ei, klausyk, – pasakė jis nė nepasisveikinęs, – ką veiki šiandien vakare? – paklausė nekantraudamas.

– Ruošiausi tvarkytis...

– Mesk darbus, varom į Palangą, – pasakė jis nenulaikydamas džiaugsmo. Mano brolis buvo spontaniškas, priešingai nei aš. Man visada viskas turėjo būti suplanuota.

– Į Palangą? – paklausiau sutrikusi.

– Taip, prie jūros, – patikslino.

– Savaitgaliui?

– Na taip, nuvarom, pernakvojam, sekmadienį vakare grįžtam.

– Aš negaliu...

– Kodėl? Nes to nesuplanavai prieš mėnesį? Pasigirdo keistas triukšmas ir bruzdesys.

– Nagi, Keite, – pasigirdo Hario balsas.

– Ir tu važiuoji? – pavarčiau akis.

– Kaipgi be manęs?

Mintyse regėjau, kaip vienas jo lūpų kamputis pakyla parodydamas baltus dantis.

– Aš negaliu, turiu...

– Būsiu už pusės valandos, – pasakė jis, pertraukęs mane, – jei būsi nepasiruošusi, atvažiuosiu motociklu ir turėsi ant jo lipti.

Išgirdau pypsėjimą.

Įsiutau. Kaip jis drįsta taip man aiškinti?

Nemėgau tokių netikėtų planų. Jei būčiau planavusi pati, būčiau prieš kelias dienas susikrovusi daiktus. Susiplanavusi, ką veiksiu ir ką rengsiuosi. Tinkamai pasiruošusi ir nusiteikusi, o dabar tejaučiau viduje kylančią paniką ir įsismarkavusią širdį.

Paskubomis iš spintos išsitraukiau nedidelį lagaminą ir pradėjau krauti daiktus. Kelios suknelės, batelių pora, apatinių komplektas, rankšluostis, kosmetika, plaukų džiovintuvas. Dar kelis kartus peržiūrėjau lagamino turinį ir nusprendžiau, kad įsidėjau viską.

Nubėgusi į dušą greitai išsimaudžiau. Užtrukau vos keliolika minučių, žinojau, kad Haris atvažiuos, kada ir žadėjo. Jis niekada nevėluodavo.

Susisukau plaukus į juodą rankšluostį, nes šie išplauti vis dar leido dažus, ir pati įsisukau į rankšluostį.

Norėjau kelias minutes nudžiūti prieš apsirengdama, bet išgirdau skambutį į duris. Žinojau, kas ten. Nuėjau prie durų jų atidaryti visiškai nesibaimindama, kad esu prisidengusi tik rankšluosčiu. Haris mane tokią jau yra matęs, tad nemačiau jokios problemos.

Atidariusi duris nusišypsojau.

– Keite... – pasakė jis žiūrėdamas man į akis.

– Užeik, – plačiau pravėriau duris, o jis staiga įžengė į butą ir atsistojo tiesiai priešais mane.

– Nebijai, kad rankšluostis nukris žemyn?

– Tvirtai laikosi, – pakėliau galvą žiūrėdama į jį. Jis buvo labai aukštas.

– Nepasakyčiau, – jis pirštu prilietė rankšluosčio mazgą.

– Baik, – pasakiau sugavusi rankšluostį šiam dar nespėjus atsirišti.

– Kaip pasakysi, – jis dar akimirką pažiūrėjo į mane ir nuėjo į vidų.

– Kada išvažiuojam? – paklausiau eidama į vonios kambarį.

– Kai tik princesė susiruoš, – pasakė atsisėdęs ant sofos ir įsijungęs televizorių.

– Aš tuoj...

– Mhm... – numykė netikėdamas.

Susiruošiau greitai. Apsirengiau vasarišką gėlėtą suknelę, kuri buvo gal kiek per trumpa, bet juk dabar vasara, tad nesukau dėl to galvos. Išsidžiovinau savo juodus plaukus ir pasidažiau blakstienas. Kai išėjau iš vonios, Haris į mane atsisuko.

– Sakiau, kad aš greit, – tariau didžiuodamasi, kad neužtrukau vonioje visą valandą.

– Nepasakyčiau, – Hario žvilgsnis lėtai kilo nuo mano pėdų link veido. – Tavo suknelė per trumpa, – pasakė atsistojęs.

– Dabar vasara...

– Dėl to visi aplinkiniai gali matyti tavo užpakalį? – suraukė antakius.

– Lai mato, – nusijuokiau.

– Tai, vadinasi, galima ir man? – paklausė priėjęs arčiau.

– Ne, – suglumau.

– Kodėl? Juk vasara, – jis žengė dar vieną žingsnį artyn.

– Hari, baik, – žengiau žingsnį atgal, o jis sugavo mane už riešo.

– Ką baigti? – jo žvilgsnis buvo tamsus ir keistas. Nebuvau pratusi jo tokio matyti.

Skaitykite likusius
238 iš 256 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Tikra meilė verta rizikos... Bet ar esi pasiryžusi prarasti viską?

Išsiskyrusi su vaikinui, mėginanti susirinkti save ir savo gyvenimą iš naujo, Keitė spontaniškai pakeičia ne tik plaukų spalvą, bet... ir naujomis akimis pamato savo brolio geriausią draugą Hariį. Juodaplaukis plačiapetis moterų širdžių daužytojas visuomet ją intrigavo, bet anksčiau ji neleido sau per ilgai užsisvajoti. Adrenalino, greičio, rizikos ir trumpalaikių santykių mėgėjas Haris, jos brolio nuomone, – blogiausias pasirinkimas iš pačių blogiausių.

Tačiau netikėtas pasiūlymas praleisti savaitgalį Palangoje, skaudus susidūrimas su buvusiu vaikinui ir širdį glostantis Hario dėmesingumas gundo Keitę nusižengti brolio taisyklėms ir ištrinti ribą, skiriančią draugiškumą ir geismą.

Tik ji nesitiki, kad vieno karto bus negana... O draudimai ir slapukavimas tik kurstys ir taip nevaldomai karštai suliepsnojusius jausmus.

Su paslaptimis taip jau yra – jos galiausiai išaiškėja ir pačių netinkamiausiu metu. Saldžios pagundos virsta karčiomis ašaromis. Ar gali būti sunkesnis pasirinkimas nei tarp brangaus brolio ir gyvenimo meilės?

Netikėti likimo išbandymai, kova tarp gyvybės ir mirties, protą temdanti aistra ir draugystė, kuriai gresia pavirsti pelenais, – ši jaudinanti meilės istorija neleis ramiai atsikvėpti nė akimirkai.

AGNĖ
BAUSIENĖ <

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-755-4

9 786094 847554

Grafinė literatūra > Meilės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS